

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.168/2026/3.

A felperes:
felperes, felperes címe

A felperes képviselője:
Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe
(ügyintéző: dr. Melléthei-Barna Márton Ádám ügyvéd)

Az alperes:
alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:
Dr. Bodolai László ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 65.P.20.002/2026/14.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperes által szerkesztett lapot kiadó médiaszolgáltatót (alperes címe), hogy fizessen meg e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 5 napon belül az portall.hu 2025. november 25-i számában „cikk1” címmel megjelent cikk miatt a portálon 24 órán keresztül önálló hírként az eredeti cikket linkkel elérhetővé téve a főoldalon „Helyreigazítás a 2025.november 25-i, „cikk1” címmel megjelent cikk miatt” szövegezéssel, majd elérhetőségi helyén a cím alatt és a lead felett míg a cikk elérhető, de minimum 30 napig, továbbá az portall.hu kezdő oldalán utaljon a helyreigazításra - az eredeti cikk megjelenésével azonos méretű szövegben - adja ki az alábbi közleményt:

„Helyreigazítás:

Lapunk 2025. november 25-i „cikk1” címmel megjelent cikkében

- valótlanul állítottuk, hogy az portál birtokába jutott azon dokumentum, ami egy markánsan baloldali fordulatot készít elő és radikálisabb átalakítást vázol fel a magyar közteherviselésben, mint bárki az elmúlt évtizedben, a felperes több száz oldalas gazdasági tervezete.
- Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami nem a nyilvánosság előtt készült gazdasági tervezetként olyan radikális baloldali fordulatot vázol fel, amely az állam szerepének drasztikus kiterjesztésére és az újraelosztás erősítésére épül, a felperes több száz oldalas tervezete.
- Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami a jelenlegi közteherviselési rendszer teljes átírását javasolja, jelentős adó- és járulékemelésekkel teremtené elő évente 1300 milliárd forint többletbevételt, a felperes gazdasági tervezete.
- Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami a vagyonokra, a tőkejövedelmekre, a vállalkozásokra és a fogyasztási cikkekre kivetett új terhek új adófilozófia alapjait jelöli ki, miközben a TB-rendszert is privatizálnák, a felperes gazdasági tervezete.
- Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami olyan gazdaságpolitikai modellt rajzol fel, amely a szociális szempontokat a versenyképesség elé helyezi, jelentős kockázatokat vállalva a magyar gazdaság fenntarthatósága szempontjából, a felperes gazdasági tervezete. A valóság mindezzel szemben az, hogy az portall.hu által (I.PDF II.PDF III.PDF) linken közzétett dokumentum nem a felperes gazdasági tervezete, így abból semmilyen okszerű következtetés nem vonható le a felperes programjára.”

Kötelezte az alperest, hogy kiadóján, az portál1.hu Zrt-n keresztül 15 napon belül fizessen meg felperesnek 500.000 forint + áfa perköltséget.

Kötelezte az alperesi lapot kiadó médiaszolgáltatót, hogy 31.500 forint eljárási illetéket a Magyar Államnak az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételi számla javára az esedékesség napjáig fizessen be azzal, hogy a fizetendő illeték jelen határozat jogerőre emelkedését követő hatvanadik napon válik esedékessé.

[2] Határozatának indokolásában a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdésében, a PK 12. számú állásfoglalás II. és III. részében, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 497. § (3) bekezdésében, a PK 14. számú állásfoglalásban, a Pp. 498. § (1), (2), (3) bekezdéseiben, az Smtv. 10. §-ában, 4. § (3) bekezdésében, 13. §-ában, 14. § (1) bekezdésében, az Alaptörvény IX. cikke (1), (2), (3), (4) bekezdéseiben foglalt szabályokat ismertette, valamint a felperes által hivatkozott EJEB döntésekben, alkotmánybíróági határozatokban és a kúriai döntésekben megjelenő értelmezések figyelembevétele mellett bírálta el a kereseti kérelmet.

[3] Nyomattékkal vette figyelembe a 36/1994. AB határozatot, amely rögzítette, hogy a szabad véleménynyilvánítás a tények meghamisítására nem terjedhet ki, továbbá a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban írtakat, mely szerint csak olyan értékítélethez fűződik alkotmányos védelem, amely való tényeken alapul. Bíróági jogvédelmet csak az a vita élvez, ami való tényeken alapulva mutatja be a vita résztvevőit (Kúria Pfv.20.802/2019/5. számú határozat).

[4] Kifejtette, hogy a keresettel érintett cikkben azon állítás fogalmazódott meg, hogy a lap birtokába került egy, a cikkben fényképekkel is bemutatott kiadvány, mely „A felperes több száz oldalas gazdasági tervezete” és amely a lap értékelése szerint „egy markánsan baloldali fordulatot készít elő - és radikálisabb átalakítást vázol fel a magyar köztehetségben, mint bárki az elmúlt évtizedben”. Úgy ítélte meg, hogy ezen közlést nemcsak vékony ténybeli alapon, hanem az állítás bizonyítására alkalmas bizonyítékkal rendelkezve jelenítheti meg a felelős sajtószerv, amely az Smtv. idézett rendelkezései alapján a gyors informálás mellett a hiteles és pontos tájékoztatásra is köteles.

[5] Az alperes bizonyítási indítványainak helyt adott azzal, hogy nem volt indokolt a másik eljárásban meghallgatott tanúk ismételt meghallgatása, a jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatuk bizonyítékként jelen perben is értékelhető volt. Nem volt akadálya az alperes által a jelen perben meghallgatni kért tanú vallomástételének sem. Ezen tanú perbeli vallomását együttesen értékelte az alperes további két tanújának és a felperes három tanújának a vallomásával egybevetve, a bizonyítékokat külön-külön, de összességükben is értékelve. Ennek eredményeként azt rögzítette, hogy egyik alperesi tanúvallomás sem volt alkalmas annak igazolására, miszerint az alperes valóságként számolt be a nyilvánosság felé a birtokában lévő dokumentumról, amikor azt a felperes gazdasági programjaként tárta az olvasók elé. A cikkíró tanú7 tanúvallomását – a felperesi tanú1 tanú vallomásával és okirattal nyilvánosan is elérhető felperesi adatközléssel megerősített vitatásával szemben – nem találta

alkalmasnak annak alátámasztására, hogy a 600 oldalas dokumentum teljes tartalmát érintően olyan információk birtokába került az alperesi szerző, ami alappal megerősíthette a szerkesztőség felé, hogy a dokumentum a felperes gazdasági elképzeléseit tartalmazza. Rögzítette, hogy az alperes munkatársai, főszerkesztője nem olvasták el a dokumentumot sem részleteiben, sem a maga teljességében, tartalmi elemzést nem végeztek, ennek ellenére olyan megállapításokat tettek a cikkben, ami a teljes dokumentum gazdasági elképzeléseit jelenítette meg a felperes célkitűzéseiként.

[6] A hitelesség alátámasztására nem volt alkalmas az alperes főszerkesztőjének, tanúnak a tanúvallomása sem, azzal nem volt megerősíthető az az alperesi tényállítás, hogy a dokumentum a felpereshez köthető. A tanú feltételezésekről beszélt, mindez megerősítette, hogy nem volt hiteles, ellenőrzött bizonyítéka az alperesnek arra, hogy a felpereshez kösse az iratanyagot, a közlés nem ellenőrzött, hiteles és igazolható forrás alapján történt. A feltételezéseken alapuló, nem igazolt eredetű dokumentumok politikai párthoz kötése nem igazolható a sajtót kiemelten megillető véleménynyilvánítás szabadságával. Az alkotmányos oltalom nem terjed ki az ilyen közleményekre, mások személyiségi jogait a sajtószervnek is tiszteletben kell tartania.

[7] tanú2 tanúvallomását ugyancsak nem találta alkalmasnak annak igazolására, hogy a cikkben közölt dokumentum a felperestől származik. A tanú a párton belüli tevékenységének végzése során nem szerezhette konkrét ismereteket a felperesi pártszervezet gazdasági programjában realizált célkitűzésekről. A felperes tanúi ugyancsak megerősítették, hogy nevezett nem látott rá a párt gazdaságpolitikai elképzeléseit rögzítő szakmai anyagokra. A tanú a dokumentum tartalmának beazonosítását sem tudta hitelt érdemlően megjeleníteni.

[8] A felperes által bejelentett tanúk vallomásait úgy ítélte meg, hogy azok kétségessé tették az alperes tanúinak nyilatkozatát. Összességében tanú1, tanú3 és tanú5 tanúvallomása alkalmas volt az alperesi tanúvallomások hitelességének megkérdőjelezésére, így az elsőfokú bíróság az alperes bizonyítékait nem találta az állítása alátámasztására alkalmas okiratnak, tanúvallomásoknak.

[9] Nem fogadta el az alperes azon hivatkozását, miszerint mástól szerzett értesülésként tájékoztatta a nyilvánosságot, mert a cikk nem tartalmaz forrásmegjelölést, önálló állításként rögzíti a lap azt, hogy a cikkben dokumentált 600 oldalas kiadvány a felperes irata. Nem találta alaposnak azon formai alperesi kifogást sem, hogy a felperes közleménye nem felel meg az Smtv. rendelkezéseinek, illetve a PK 15. számú állásfoglalásban megjelenített bírói gyakorlatnak.

[10] Tekintettel arra, hogy az alperesi cikk több oldalon keresztül több valótlan állítást tett azon programot érintően, amit valótlanul a felperesnek tulajdonított, úgy ítélte meg, hogy az alperes az olvasóit akkor tájékoztatja megfelelően, ha valamennyi, a felperes keresetében kiemelt állítással összefüggésben egyértelműsíti, hogy nem a felperesé az a program, amire

vonatkozóan állításokat tett. Alappal kérte a felperes közzétenni azt is, hogy a cikkben közzétett dokumentum nem az ő gazdasági tervezete, így abból okszerű következtetés nem vonható le a programjára. Ezen közléssel kapnak az alperes olvasói tájékoztatást arról, hogy a dokumentum a felpereshez nem köthető, annak cikkben megjelenített programpontjai miatt a felperes magyarázkodásra nem köteles, a nyilvánosság, a választópolgárok felé ezen gazdaságpolitikai célkitűzések miatt elszámolni valója nincs, korábbi nyilatkozataival való összevetése ezeknek a programpontoknak nem indokolt. Azon tájékoztatás, mely szerint a cikk végén az alperes közölte, hogy a felperes tagadta, hogy a dokumentumokhoz köze van, annak okán súlytalan, hogy az írás több ízben is a felperes dokumentumaként, gazdasági tervezetként nevezte meg az iratot. Az alperes cikkében nem jelölte meg, hogy mi alapján tulajdonítja a dokumentumot a felperesnek, tényként tárta az olvasók felé azt, hogy ez a felperes gazdasági programja, ezt azonban nem bizonyította, így a nyilvánosság felé ennek közzétételére köteles, és minden olyan állítást köteles cáfolni, amellyel a felperest összefüggésbe hozta.

[11] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a keresetben megjelölt valamennyi kitélt az alperes írásban fellelhető, a felperesre vonatkozó valótlan állításként értékelt. Nem csupán azt állította az alperes, hogy a felperesé a birtokába jutott dokumentum, hanem valamennyi, a dokumentum gazdasági tartalmát megjelenítő programpontot valótlanul kötött a felpereshez, így a cikk ezen tartalmi is helyreigazítandóak. Ezen helyreigazítás teszi egyértelművé azt, hogy azok a programpontok, amiket a dokumentumra hivatkozással a felpereshez kötött az alperes, nem a felperesi program pontjai, így a felperes helyreigazítási kereseti kérelme e körben is alapos volt.

[12] A való tények körében csak a felperesi nyilvánosság felé közvetített program megjelenítésének helyére utalt, tekintettel arra, hogy az alperesi tanúk vallomásait nem fogadta el a tények bizonyítására alkalmas bizonyítékként. Az alperesi sérelmezett tartalom megjelenítését rögzítette az ítélet, azt szükségtelen volt tényként megállapítani, hogy az alperesi lapban a felperesnek tulajdonított dokumentum nem a felperesé.

[13] Az alperes üzemeltetőjét a felperes által felszámított ügyvédi munkadíjnak a megfizetésére kötelezte a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint, figyelemmel a Pp. 83. § (1) bekezdésére. Ugyancsak a pereszes alperesi üzemeltetőt kötelezte az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja és a 42. § (1) bekezdés a), b) pontja szerinti illeték fizetésére, utalva a Pp. 499. § (1) bekezdésére is. A felszámított ügyvédi munkadíj mértékét nem találta a piaci körülmények alapján kirívóan eltúlzottnak, annak mérséklésére nem látott lehetőséget. Az ügyvédi munkadíj mértékét a felperes által csatolt nyilatkozat alapján fogadta el.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Másodlagosan indítványozta, hogy a helyreigazítás szövegét az elsőfokú bíróság a PK 15. számú állásfoglalásnak megfelelően változtassa meg akként, hogy az alábbi, aláhúzással jelölt szövegrészek közzétételére vonatkozó kérelmet utasítsa el:

„- Valótlanul állítottuk, hogy az portál birtokába jutott azon dokumentum, ami egy markánsan baloldalifordulatot készít elő és radikálisabb átalakítást vázol fel a magyar közteherviselésben mint bárki az elmúlt évtizedben a felperes több száz oldalas gazdasági tervezete.

- Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami nem a nyilvánosság előtt készült gazdasági tervezetként olyan radikális baloldali fordulatot vázol fel, amely az állam szerepének drasztikus kiterjesztésére és az újraelosztás erősítésére épül, a felperes több száz oldalas tervezete.

- Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami a jelenlegi közteherviselési rendszer teljes átírását javasolja, jelentős adó- és járulékemelésekkel teremtené elő évente 1300 milliárd forint többletbevételt, a felperes gazdasági tervezete.

- Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami a vagyonokra, a tőkejövedelmekre, a vállalkozásokra és a fogyasztási cikkekre kivetett új terhek új adófilozófia alapjait jelöli ki, miközben a TB-rendszert is privatizálnák, a felperes gazdasági tervezete.

- Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami olyan gazdaságpolitikai modellt rajzol fel, amely a szociális szempontokat a versenyképesség elé helyezi jelentős kockázatokat vállalva a magyar gazdaság fenntarthatósága szempontjából a felperes gazdasági tervezete.”

Kérte továbbá a felperes kötelezését a perköltség viselésére a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján 10 munkaóra felszámításával 50.000 forint + áfa / munkaóra összeggel.

[15] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdésében biztosított alapjogokat, a véleménynyilvánítás szabadságát és a sajtószabadságot, megsértette az Smtv. 12. §-át és ellentétes a PK 12. számú állásfoglalásban foglaltakkal.

[16] Lényeges körülményként hivatkozott arra, hogy a felperes által kifogásolt közlés közéleti vitában, a társadalom legszélesebb rétegét érintő ügyben hangzott el. A sajtónak kiemelt feladata a közvélemény tájékoztatása a közérdeklődésre számot tartó ügyekről, a felperes gazdasági terveivel kapcsolatos értesüléseit közvetítette az olvasóknak. A kiemelt közéleti szereplő felperesnek tűrnie kell, ha a sajtó a rendelkezésére bocsátott információk szűkös volta miatt találgatásokba bocsátkozik a felperesi adótervekről.

[17] Tévesnek tartotta azt a megállapítást, hogy az általa közzétett dokumentum létezésének valószínűsítése és a felpereshez való kapcsolódása tényállásnak minősül, mert az híresztelés. Egy forrásvédelemmel védett személy információját híresztelte a dokumentum létezéséről, felpereshez való köthetőségéről, melyet más források is megerősítettek. A felperesnek meg vannak az eszközei az álláspontja kifejtésére, az őt ért állításokra, véleményekre reagálni tud. A sajtószerv feladata nyilvánosságra hozni a legjelentősebb ellenzéki párt mindenkit érintő gazdasági terveit. A cikk véleményt, következtetéseket vont le a felperes környezetéből felbukkant dokumentum alapján a felperes tervezett adópolitikájára vonatkozóan. A kifogásolt megállapítások az alperes véleményét tükrözik, ami önmagában sajtó-helyreigazítás alapját nem képezheti.

[18] Hivatkozott arra is, hogy a cikk a felperes álláspontját is tartalmazza. A felperes a cikk megjelenéséig nem tett közzé programot, amelyet a széles nyilvánosság megismerhetett volna. Ugyanakkor a felperes párttagjának nyilatkozata szerint az adóemelés tervei nincsenek elvetve, amennyiben az országgyűlési választást megnyerik „mindent megtehetnek”. Véleményét, következtetéseit az alperes arra alapozta, hogy a cikket jegyző újságíró a felpereshez köthető forrásain keresztül leellenőrizte a dokumentum hitelességét. Álláspontja szerint a következtetésnek, véleménynek a vékony ténybeli alapját igazolta. Bizonyítékként kérte figyelembe venni az alperes újságíró munkatársai által tett tanúvallomásokat, a tanúként meghallgatott újságíró a hamis tanúzás következményeire tett figyelmeztetés mellett tette meg nyilatkozatát. Azt nem lehet a terhére róni, hogy a forrás személyének felfedését nem tette meg, tekintettel arra, hogy erre a Pp. és a Sajtótv. kifejezetten lehetőséget ad a bírósági és hatósági eljárások során [2016. évi CXXX. törvény 290. § (1) bekezdés f) pontja, a 2010. évi CIV. törvény 6. §]. tanú8 főszerkesztő hasonló értelemben nyilatkozott tanúvallomásában. tanú2 tanúvallomásának hitelességét erősíti a jelen per lezárása után hasonló ügyben folytatott szembesítés, melynek során tanú2 nyilatkozott arról, hogy konkrétan felismerte ezt a dokumentumot, megjelölte a helyet és az időpontot amikor azt tanú6 megmutatta neki. tanú6 pedig ehhez képest csak arról tudott nyilatkozni, hogy minderre nem emlékszik. A két tanúvallomás hitelessége ebből megítélhető.

[19] Hivatkozott arra is, hogy a bíróság tévesen értelmezte az alperes valóság bizonyítására vonatkozó kötelezettségét. Bizonyítania csak annyit kell, hogy a rendelkezésre álló információk elegendőek a vékony tényalap igazolására. A cikkben az újságíró megalapozott következtetése, véleménye szerepel, melynek vékony ténybeli alapját a fentiek szerint igazolta. Az Alkotmánybíróság mércéje szerint pedig a véleménysszabadság oltalma alatt állnak a vékony ténybeli alapokon nyugvó értékítéletek és értékítélettel terhelt tényállítások is. Mindez fokozottan érvényesül kampányidőszakban, azaz a 2026. évi országgyűlési választásokra készülve. Köztudomású tényként kívánt rámutatni, hogy a felperesi politikai szervezet a vitatott cikk megjelenésekor választási kampánytevékenységet folytatott, azt folytatja jelenleg is. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a választási kampány során a lehető legerősebben jönnek számításba a közügyek minél szabadabb vitája melletti érvek és leginkább helye van a politikai programokról és a jelöltek alkalmasságáról vallott vélemények akár túlzó, felfokozott megfogalmazásának is, mert ezen időszakban a cáfolat vagy ellenvélemény kifejtésének is jelentős tere nyílik. Ennek során a közéleti szereplőknek az éles véleménynyilvánításokat is tőnniük kell.

[20] A sajtónak kiemelt feladata a közvélemény tájékoztatása a kiemelt közérdeklődésre számot tartó ügyekről, adott esetben a felperes gazdasági terveivel kapcsolatos értesüléseit közvetítette az olvasóknak. Tanúvallomással is megerősítette, hogy a témával foglalkozó újságíró közvélekedése szerint is a felperes még nem nyilvános programjának egyik lényeges eleme lehet az adórendszer átalakítása, a többkulcsos adórendszer bevezetése. Utalt arra is, hogy a felperes képviselője, politikus1 számos alkalommal kiszivároztatott dokumentumokra alapozza a politikai nyilatkozatait a felperes nevében, így a felperes maga tette ezt a gyakorlatot a közéleti viták részévé.

[21] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a megítélt szövegezésű helyreigazítással olyan – a felperes által nem csatolt – gazdasági tervet ítélt meg valóságként, ami több neves

gazdasági szakember szerint nem teljesíthető. Az elsőfokú ítélet azzal, hogy erre vonatkozóan lefolytatott bizonyítás nélkül kimondta, hogy a cikkben szereplő irat tartalma hamis, nyilvánvalóan túlterjeszkedett a PK 12. számú állásfoglalás szerinti társadalmi rendeltetésével. Olyan társadalmi vitában foglalt állást, amelyben jelen pertípusban nem rendelkezik hatáskörrel.

[22] Másodlagos kérelme tekintetében a PK 15. számú állásfoglalásra hivatkozott, mely szerint a helyreigazítás szövegét a bíróság a perben a belátása szerint állapítja meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által hivatkozott AB határozatokat – 7/2014. AB határozat, 34/2017. AB határozat, 36/1994. AB határozat – az Alkotmánybíróság gyakorlata már meghaladta. A híresztelés megítélésével és a felperest terhelő véleménynyilvánításokkal kapcsolatos tűrési kötelezettség jogi érvelése, alátámasztása körében a 3017/2018. (IV. 9.) és a 3240/2019. (X. 17.) AB határozatokban kifejtett jogelveket szükséges figyelembe venni, melyek szerint egy gazdasági tervezet tárgyában kialakult politikai vitában nemcsak maguk a jelöltek vagy jelölő szervezetek szólhatnak bele, hanem bárki, így a sajtó is. A sajtó nem közvetíthet direkt kampányüzeneteket, ahhoz azonban joga van, hogy egy választási kampány során megvizsgálhassa egy politikai párt tevékenységét, ezen keresztül elemezze egy előkerült gazdasági tervezet hatásait, részt vegyen az e körben kialakult széles körű politikai vitában.

[23] Az Alkotmánybíróság 3107/2018. (IV. 9.) AB határozata, a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozata és a 3111/2022. (III. 23.) AB határozata kimondja, hogy a politikai viták során a tényállítások megítélése nem alapulhat kizárólag a hagyományos bizonyíthatósági teszten. A politikai közbeszéd sajátosságai miatt egy adott kijelentés értékelésekor annak kontextusát, valódi jelentését kell figyelembe venni, valamint azt, hogy a politikai szereplők tevékenységére, hitelességére vagy alkalmasságára vonatkozik-e, illetőleg a cáfolatára milyen lehetőségek állnak fenn. Ehhez kapcsolódóan a 3466/2020. (XII. 22.) AB határozat indokolásában írtakat, valamint a 34/2017. (XII. 11.) AB határozat vonatkozó szakaszait ismertette. Utalt a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat indokolásának [35] bekezdésében és a 3112/2022. (III. 23.) AB határozat [32] bekezdésében rögzítettekre, továbbá a 3145/2018. (V. 7.) AB határozat [34], [43] szakaszaiban foglaltakra. Ismertette az EJEB ítéletét [Caseofindex.hu Zrt. V. Hungary Appe NO (S. 77940/17)].

[24] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[25] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[26] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére, valamint a Pp. 381. §-ában szabályozott mérlegelhető hatályon kívül helyezésre okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre a fellebbező alperes sem hivatkozott. A Pp. 383. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[27] A fellebbezésben megsértett jogszabályként hivatkozott Smtv. 12. § (1) bekezdése értelmében, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

[28] Az alperes érvelése szerint a sajtónak feladata nyilvánosságra hozni a legjelentősebb ellenzéki párt mindenkit érintő gazdasági terveit, a keresettel érintett cikke véleményét, következtetéseket von le a felperes környezetéből felbukkant dokumentum alapján a pártszervezet tervezett adópolitikájára vonatkozóan. A cikk kifogásolt állításai tehát a véleményét tükrözik.

[29] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az alkotmányjogi gyakorlat alapján a közügyekkel összefüggő vélemények kinyilvánítását a szólásszabadság különös erővel védelmezi, és a közügyek megvitatásának lényegi részét jelentik a közügyek alakítóinak tevékenységét, nézeteit, hitelességét érintő megnyilvánulások: a társadalmi, politikai viták jelentős részben éppen abból állnak, hogy a közélet szereplői, illetve a közvitában résztvevők egymás elképzeléseit, politikai teljesítményét és azzal összefüggésben egymás személyiségét is bírálják {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [45], [48]}. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság a szólásszabadságnak ebben a különösen védett körében is érvényesnek tartja a vélemények és a tényállítások megkülönböztetésének relevanciájáról mondottakat: „A tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a szólásszabadságnak. Egyrészt valamely tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, másrészt tényközlések nélkül a véleményformálás is ellehetetlenülne. A szólás- és sajtószabadság határainak megvonásánál mindazonáltal indokolt különbséget tenni az értékítéletek és a tényállítások védettsége között [...]. Míg vélemények esetében a hamisság bizonyítása értelmezhetetlen, addig a bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt” {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49]}. Az adott közlés védelmére vonatkozó alkotmányjogi mérce meghatározásakor tehát a közügyek vitáján belül is fontos kérdés, hogy a közlés értékítéletnek vagy tényállításnak minősül-e.

[30] Az Alaptörvény IX. cikk (2) – (3) bekezdéseiből és az Smtv. 4. § és 10. §-aiból következően a sajtó a sajtószabadság által védett alkotmányos küldetését teljesíti, ehhez kapcsolódóan joga van a megfelelő tájékoztatás biztosítására. A sajtónak ez a joga azonban nem érvényesül korlátlanul. Az Smtv. 10. §-a értelmében a médiarendszer egészének feladata a hiteles, gyors, pontos tájékoztatás a közügyekről, míg az Smtv. 12. §-a a tájékoztatás tekintetében meghatározza azokat a kereteket, amelyek betartása a sajtószerv kötelessége.

[31] A sajtószerv a véleménynyilvánítások közvetítő szerepét elsősorban a sajtótájékoztatásokról való tudósítása során tölti be, továbbá forrásmegjelölés esetén a

híresztelés hivatkozható, a perbeli esetben azonban helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy nem híresztelésnek, hanem tényállításnak minősülnek a kifogásolt közlések.

[32] Kétségtelen, hogy a cikk témája politikai vitához kapcsolható, erre tekintettel volt szükséges értékelni a kifogásolt tartalmakat, valamint a PK 12. számú állásfoglalás rendelkezéseit szem előtt tartva a cikket a maga egészében kellett vizsgálni, a sérelmezett közléseket nem a formális megjelenésük, hanem a valós tartalmuk alapján megítélni, figyelemmel az írás belső összefüggéseire, a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

[33] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy az alperes cikkében azon állítást fogalmazta meg, miszerint a lap birtokába került az a cikkben fényképekkel is bemutatott kiadvány, mely „A felperes több száz oldalas gazdasági tervezete” és amely alapján a lap a dokumentumot értékelve tette meg a helyreigazítási igénnyel érintett kijelentéseket.

[34] Az „cikk1” című cikk leadja azt közli, hogy az portál birtokába került a felperes több száz oldalas gazdasági tervezete, amely minden jel szerint egy markánsan baloldali fordulatot készít elő - és radikálisabb átalakítást vázol fel a magyar közteherviselésben, mint bárki az elmúlt évtizedben. A dokumentum a társadalmi egyenlőségre és az állami újraelosztásra helyezi a hangsúlyt, miközben az adó- és járulékemelések olyan széles körét sorolja fel, amely a lakosság és a vállalkozások túlnyomó többségét érintené. A felperes programja nem egyszerű reformcsomag, baloldali gazdaságpolitikai reformkísérlet, amely érezhető terheket rakna a fizetésekre, a családokra, a vállalkozókra és a befektetésekre egyaránt. Ezen közlések azt a tartalmat hordozzák az átlagolvasók számára, hogy a felperes dokumentumából megismerhető információk és az azok alapján levont következtetések a felperesi párt adópolitikáját tükrözik. A továbbiakban az írás ismerteti a dokumentumban foglalt elképzeléseket, a pártszervezet adóterveit.

[35] A bizonyíthatósági teszt alkalmazásával a felperes által sérelmezett tartalom értékítéllettel terhelt tényállításnak minősül.

[36] Nem vitásan az alperes cikkében közérdeklődésre számot tartó kérdésben nyilvánult meg, azonban a sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjed ki a valótlanságok közzétételére, az újságírók egyik fő felelőssége pedig a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése.

[37] A kifogásolt közlések vonatkozásában a bizonyítási kötelezettség a PK 14. számú állásfoglalás alapján az alperest terhelte. Az elsőfokú bíróság a peres felek által felajánlott bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a bizonyítékokat a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettsége körében a per egyéb adatainak az egybevetése és összességében való értékelése alapján megfelelően értékelte és okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az nem

támasztotta alá azt, hogy valós alapja van annak, amire a leírtakat alapozta. Az e körben kifejtett indokolásbeli állásponttal a másodfokú bíróság egyetért, arra visszautal. A felperes fellebbezési érvelésével szemben kiemeli azt, miszerint annak ténye, hogy a cikkíró és a főszerkesztő nem olvasták el a dokumentumot sem részleteiben, sem a maga teljességében, tartalmi elemzést nem végeztek, ennek ellenére olyan megállapításokat jelenítettek meg a cikkben, ami a teljes dokumentum gazdasági elképzeléseit jelenítette meg a felperes célkitűzéseiként, a szakmai követelmények be nem tartását jelenti.

[38] A közlések észszerűen nem minősíthetők a választások miatti vitában történő olyan megnyilvánulásnak, amelyek alapján a szavazók kialakíthatják a szavazásukat befolyásoló véleményüket. Az alperes kapcsolódó érvelésével szemben annak a közérdeknek kell érvényesülnie, hogy a választópolgár olvasók a választáson induló pártszervezetek programjáról valós, megfelelő információt szerezzenek, mert ezen információk alapján formálhatnak megalapozott véleményt a pártok politikai ajánlatáról. A választási kampány időszakában kiemelt érdeklődésre tartott számot az ellenzéki párt által kialakított adópolitika.

[39] Az Alkotmánybíróság a 3107/2018. (IV. 9.) számú határozatában kifejtette, hogy a választási kampány szabad folyását védő eddigi gyakorlata és a határozatában összegzett értelmezése nem jelenti azt, hogy a jelöltek bármilyen valótlan információt, állítást terjeszthetnek egymásról. A fenti alkotmányossági szempontok a mérlegelés lehetséges határát is kijelölik: ha a megnyilatkozásnak észszerűen még a kampány körülményei között sem tulajdonítható olyan jelentés, amely szerint a közlést a választók az érintett múlt- vagy politikájára, vagy a jelölt alkalmasságára vonatkozó politikai véleményként értelmezik, akkor helye lehet a közlő valótlan tényállítás miatt történő felelősségre vonásának. Minél közvetettebb módon kötődik egy kijelentés a jelölt politikai tevékenységéhez, programjához, illetve minél önállóbb jelentősége és minél nagyobb súlya van a megnyilvánulás ténybeli elemének, annál inkább sor kerülhet arra, hogy az állítás jogszerűségének megítélésére valóban a tényállításokra irányadó követelmények alapján kerüljön sor (Indokolás [32]).

[40] Bár a cikkben szerepel az érintett cáfolata, és kétségtávolul egyéb felületeken is tud reagálni a leírtakra, ennek ténye az alperest – a szakmai követelmények elmulasztása okán – a felelősség alól nem mentesítheti.

[41] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy az alperes olyan véleményeket fogalmazott meg, melyeknek nincs valós ténybeli alapja. Annak okán, hogy az alperes részletesen és hosszasan közölte következtetéseit azon dokumentum tartalma alapján, mely igazoltan nem köthető a felperesi pártszervezethez, ezáltal azok okszerűtlenül levont álláspontok, a másodfokú bíróság is indokoltnak tartotta a keresetnek megfelelő teljes helyreigazításra való kötelezést, így nem találta alaposnak a másodlagos fellebbezési kérelmet sem. A felpereshez kötött programpontok vonatkozásában az olvasók megfelelő, egyértelmű tájékoztatását a közlemény ebben a formában biztosítja. Az elsőfokú ítélet indokolásának [75] bekezdésében írtakkal egyetért, arra visszautal.

[42] Az alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, a felperesnek a másodfokú eljárásban perköltsége nem merült fel. A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az eredménytelenül fellebbező alperes üzemeltetője viseli a Pp. 499. § (1) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja szerinti tárgyi illetékeljegyzési jogos perben előlegezett, a 39. § (3) bekezdés c) pontja alapján a 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illetéket.

[43] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja az alperesi kiadót, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. május 12.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró